Teisel päwal pärrast lounat kutsuti Luther rust riigi sure koggodusse ette, kus keiser ja keik würstid kous ollid. Lutherus kinnitas weel üks kord palwe läbbi omma meelt. Oh Jummal! ütles temma, sinno pärrast ma innimeste ees kohtus käin, sinno pärrast ol len ka walmis omma ello jätta, keik olgo sinno holeks! — Agga ei sündind eestuks st tedda kohtokotta wia, ni märkamatta paljo rahwast olli kokko koggunud ja panni keik teed pakkile kinni, sest iggamees himmustas weel wimist korda Lutherusse silmnägao näh ha sada. Widi tedda sies ühhest kõrwalis sest uksest sisse ja seal olli üks kulus wäe owerst essimenne, kes temma liggi andis. Kopputas Lutherust õlla peale ja ütles: „Mun goke, mungoke! sinna olled rängemat teed käimas, kui ei minna egga üksi teine wäe owerst se keigekurjama lahhingi aial ep olle käinud. Agga, olled sa ommast melest oige ja ommas uskus kindel, ärra karda, ei Jum mal jätta sind mahha!" Mõnned teised suurtsuggu mehhed teggid armsaste temma ga jutto temma mele toetuseks ja nimme tasid temmale Kristusse sannad mis jüngri tele ütles: Kui nemmed teid ärraandwad, siis ärge murretsege mitte, kuida, ehk mis teie peate räkima. Matt. 10, 19.

Panni suur kohhus kaks küssimisse sanna Lutherusse ette

1) Kas tunnistad need kirjad, mis sinno nimme al likumas on, omma tehtud ollewad?
2) Kas nüüd need kirjad walleks inpis tad woi mitte?

Todi siis ramatud wälja, Lutherus wa tis neid läbbi ja tunnistas neid ommaks, et temma neid olli kirjotanud. Agga se teise küssimisse sanna pärrast, mis täiet tähhele pannemist tarwitab, pallus temma ommale hoomseks aega, ja sedda aega anti temmale ka.

Kui Lutherus teisel päwal jälle kohto ees seisis, pallus temma esmalt, et Keiser ja sured würstid wõttaksid temmaga kannatada,